

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 366/2021-41

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Mišlinom, Južná trieda 9, Košice, proti postupu Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 2368/2006 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 2368/2006 **b o l i p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresný súd Košice I **j e p o v i n n ý** zaplatiť sťažovateľke primerané finančné zadostučinenie **4 500 eur**, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Košice I **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **759,32 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. mája 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na spravodlivé prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 2368/2006 (ďalej aj

„exekučné konanie“) a v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 31 C 4/2003 (s konaním vedeným okresným súdom pod sp. zn. 26 Er 2368/2006 ďalej spolu aj „napadnuté konanie“) a navrhuje, aby ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 2368/2006 prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov. V sťažnostnom návrhu ďalej žiada, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 13 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 366/2021 zo 6. septembra 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie, a to v časti, ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Er 2368/2006. Vo zvyšnej časti, t. j. vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 26 Er 2368/2006, ako aj v časti namietajúcej porušenie označených práv (čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 31 C 4/2003, ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol.

3. Pokiaľ ide o priebeh napadnutého konania, zo sťažovateľkou predneseného skutkového stavu a priložených dôkazov vyplýva, že proti jej osobe ako povinnej v druhom rade bola vedená exekúcia a v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 26 Er 2368/2006 jej bolo 21. augusta 2006 doručené upovedomenie o začatí exekúcie. Sťažovateľka v tejto súvislosti zdôrazňuje, že sa o existencii exekučného titulu (rozsudok okresného súdu č. k. 31 C 4/2003-74 z 23. júna 2005, pozn.) dozvedela až zo samotného upovedomenia o začatí exekúcie, a preto 11. októbra 2006 podala návrh na obnovu konania, v ktorom bol vydaný exekučný titul. Po viacerých rozhodnutiach okresného súdu a Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) ako odvolacieho súdu boli rozhodnutia súdov nižších stupňov o zamietnutí návrhu na obnovu konania Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd následne uznesením č. k. 37 C 192/2006 z 25. marca 2011 návrh na obnovu konania opäť zamietol, avšak krajský súd na základe ďalšieho odvolania sťažovateľky svojím uznesením č. k. 2 Co 138/2011 z 11. novembra 2011 napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd uznesením č. k. 37 C 192/2006 zo 14. decembra 2012 povolil obnovu konania a v obnovenom konaní rozsudkom č. k. 31 C 4/2003-168 z 26. mája 2015 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) žalobu mesta Košice z 28. mája 2003 zamietol a sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia, ako aj náhradu trov konania. Rozsudok okresného súdu bol potvrdený rozsudkom krajského súdu č. k. 11 Co 134/2017 z 28. marca 2018. Predmetné súdne rozhodnutia tak *de facto* mali za následok zrušenie exekučného titulu vymáhaného v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 26 Er 2368/2006.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Pokiaľ ide o samotné exekučné konanie a vedenú exekúciu, sťažovateľka zdôrazňuje, že 2. augusta 2007 podala návrh na odklad a zastavenie exekúcie, ktorý okresný súd aj napriek

rozhodnutiu najvyššieho súdu (bod 3 tohto nálezu, pozn.) zamietol, pričom súdny exekútor 12. septembra 2011 vydal exekučný príkaz na vykonanie exekúcie zrážkami zo mzdy zamestnávateľovi sťažovateľky.

5. Sťažovateľka ďalej uviedla, že po zrušení exekučného titulu (bod 3 tohto nálezu, pozn.) trvalo takmer jeden rok, kým okresný súd uznesením č. k. 26 Er 2368/2006-114 z 18. marca 2019 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) rozhodol vo veci ďalšieho vedenia exekúcie, a to tak, že (i) exekúciu zastavil, (ii) povolil odklad exekúcie do nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o zastavení exekúcie a (iii) o trovách exekúcie a exekučného konania sa rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia. Uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť v prvých dvoch bodoch výrokovej časti rozhodnutia 4. mája 2019 a v treťom bode výrokovej časti nadobudlo uvedené uznesenie okresného súdu právoplatnosť 18. apríla 2019. Keďže okresný súd ku dňu podania ústavnej sťažnosti o trovách exekučného konania a exekúcie nerozhodol, sťažovateľka v ústavnej sťažnosti rezultovala, že exekučné konanie nie je stále v celom rozsahu právoplatne skončené.

6. V súvislosti s výkonom exekúcie sťažovateľka akcentovala, že súdny exekútor jej výkonom exekúcie postihol sumu 11 960,83 eur, a na trovách exekúcie zaplatila súdnemu exekútorovi sumu 3 108,09 eur a nemalé finančné prostriedky musela vynaložiť aj na súdne poplatky. Mesto Košice ako oprávnený z exekúcie jej ale odmieta vydať finančné prostriedky, ktoré exekútor počas nezákonnej exekúcie vymohol. Rozhodnutie o trovách exekúcie a exekučného konania je tak pre sťažovateľku dôležité, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že od začiatku nezákonnej exekúcie ku dňu podania ústavnej sťažnosti uplynulo takmer štrnásť rokov.

7. Ku kritériám uplatňovaným ústavným súdom pri posudzovaní existencie zbytočných prietahov v konaní sťažovateľka uviedla, že predmet napadnutého exekučného konania predstavuje štandardnú agendu rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, svojím správaním k vzniku prietahov neprispela, a preto je za ich vznik zodpovedný okresný súd, a to práve v dôsledku svojej nečinnosti a nesústreďeného postupu v namietanom konaní.

8. Na podklade uvedeného a osobitne s dôrazom na celkovú dĺžku trvania exekučného konania, jeho priebeh a dlhotrvajúcu právnu neistotu sťažovateľka odôvodnila výšku požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

9. Okresný súd vo svojom vyjadrení predniesol chronológiu úkonov uskutočnených v napadnutom konaní a vo vzťahu k namietanému exekučnému konaniu poukázal na súdne rozhodnutia, ktorými zamietol námietky sťažovateľky proti exekúcii, ako aj jej návrh na odklad a zastavenie exekúcie (uznesenia okresného súdu datované 21. októbra a 22. októbra 2010 nachádzajúce sa na č. l. 57, 59 a 61 súdneho spisu, pozn.). V ďalšom priebehu exekučného konania okresný súd rozhodoval o opakovanom návrhu sťažovateľky na odklad a zastavenie exekúcie, ktorému uznesením č. k. 26 Er 2368/2006-114 z 18. marca 2019 (bližšie bod 5 tohto nálezu, pozn.) vyhovel a uznesením č. k. 26 Er 2368/2006-172 zo 17. apríla 2020 (dátum vydania uznesenia ústavný súd zistil z obsahu predloženého súdneho spisu, pretože sa vo vyjadrení okresného súdu nenachádza, pozn.) rozhodol

aj o náhrade trov exekučného konania, a to tak, že sťažovateľke náhradu nepriznal. Proti označenému uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú okresný súd uznesením č. k. 26 Er 2368/2006-243 z 30. júla 2021 zamietol a sťažovateľke nepriznal ani náhradu trov za sťažnostné konanie. Predmetné uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 21. augusta 2021, a tým došlo aj k právoplatnému skončeniu namietaného exekučného konania. V závere svojho vyjadrenia okresný súd prisvedčil čiastočnej opodstatnenosti ústavnej sťažnosti a rezultoval, že sa v namietanom exekučnom konaní vyskytli viaceré obdobia absolútnej nečinnosti.

III.2. Replika sťažovateľky:

10. Sťažovateľka vo svojej replike zopakovala skutkové tvrdenia obsiahnuté v ústavnej sťažnosti, rozporovala spôsob, akým okresný súd rozhodol o náhrade trov exekučného konania, a vyjadrila súhlasné stanovisko s tvrdením okresného súdu, že sa v exekučnom konaní vyskytli viaceré obdobia nečinnosti.

11. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania vrátane ich príloh a súdneho spisu predloženého ústavnému súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je založená na jej tvrdení, že k porušeniu týchto práv došlo nečinnosťou okresného súdu v exekučnom konaní.

13. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

14. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou už vyslovil, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04, III. ÚS 229/04), a ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietáhov nevyníma. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (m. m. III. ÚS 15/03, III. ÚS 125/07, I. ÚS 421/2020).

15. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa sporová strana obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

16. Táto povinnosť súdu do 1. júla 2016 vyplývala z § 6 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Povinnosť konať bez zbytočných prietáhov sa nesporne vzťahuje aj na všetky exekučné konania a jej dôležitosť bola po novele Exekučného poriadku (účinnnej od 1. apríla 2017, pozn.) umocnená v explicitnej zákonnej povinnosti súdneho exekútora v § 29 ods. 3 Exekučného poriadku. Pre súd je túto povinnosť možné aktuálne odvodiť z blanketového ustanovenia § 200 Exekučného poriadku, pričom v zmysle § 50 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 mal okresný súd dokonca povinnosť o námietkach proti exekúcii rozhodnúť do šesťdesiatich dní od ich doručenia.

17. Ústavný súd zároveň akcentuje, že povaha exekučného konania a exekúcie si zo strany okresného súdu zasluhujú väčšiu mieru pozornosti, a to osobitne s prihliadnutím na účinky exekúcie voči povinnému, ktoré tento vníma najmä ako negatívny zásah do jeho majetkovej sféry. Vyššia miera koncentrácie je odôvodnená najmä v konaniach o návrhoch na odklad či zastavenie exekúcie, ale aj v konaní o námietkach proti exekúcii, pretože zo strany povinného sú prednášané určité skutočnosti, o ktorých je potrebné rozhodnúť, v pokiaľ možno najkratšej lehote ustanovenej Exekučným poriadkom. V opačnom prípade dochádza k znásobeniu negatívnych účinkov exekučného konania a exekúcie voči povinnému, ktoré z hľadiska zákonnosti a základných práv povinného nie je možné akceptovať (m. m. I. ÚS 240/2021).

18. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 272/04, III. ÚS 130/2020, I. ÚS 250/2020) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie strany sporu a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci a jej význam pre sťažovateľa.

19. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že exekučné konanie spravidla treba považovať za konanie po právnej stránke, ako aj po faktickej (skutkovej) stránke za pomerne jednoduché. Je to dané tým, že o spore účastníkov exekučného konania bolo už právoplatne rozhodnuté vo veci samej exekučným titulom, ktorý je podkladom na nariadenie exekúcie. Medzi účastníkmi exekučného konania už preto nemôže byť sporné, aké práva prináležia oprávnenému a aké záväzky má voči oprávnenému povinný. Zmyslom exekučného konania je nútená realizácia práv oprávneného, keďže povinný dobrovoľne nespĺnil, resp. čiastočne nespĺnil povinnosti uložené v právoplatnom exekučnom titule (m. m. I. ÚS 78/02, I. ÚS 374/2015). Napriek tomu, že dĺžka sťažovateľkou napadnutého exekučného konania

bola do istej miery ovplyvnená aj rozhodovaním všeobecných súdov o povolení obnovy konania, v ktorom bol vydaný exekučný titul (bod 3 tohto nálezu, pozn.), *ipso facto* namietané exekučné konanie sa nevyznačovalo takou mierou právnej a skutkovej zložitosti, ktorá by mohla ospravedlniť celkovú dĺžku exekučného konania.

20. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľky. Ústavný súd z obsahu zapožičaného spisu okresného súdu nezistil skutočnosti, ktoré by bolo možné pripísať na ťarchu sťažovateľky v súvislosti s doterajšou dĺžkou exekučného konania. Práve naopak, sťažovateľka po doručení upovedomenia o začatí exekúcie podala v zákonnej lehote námietky proti exekúcii, svojimi návrhmi reagovala na procesné zmeny súvisiace s povolením obnovy konania a po zastavení exekučného konania predložila okresnému súdu aj vyúčtovanie vzniknutých trov.

21. Ústavný súd napokon hodnotil aj samotný postup okresného súdu v napadnutom exekučnom konaní. Bez potreby podrobných analýz jednotlivých úkonov uskutočnených okresným súdom a s prihliadnutím na sťažovateľkou rozporovanú absenciu rozhodnutia o trovách exekučného konania (bod 5 tohto nálezu, pozn.) je pre ústavný súd podstatné, že okresný súd o náhrade trov exekučného konania rozhodol až uznesením č. k. 26 Er 2368/2006-172 zo 17. apríla 2020, t. j. takmer jeden rok, odkedy mu sťažovateľka 26. júna 2019 doručila vyčíslenie vzniknutých trov. Nesústreďený postup okresného súdu je prítomný aj v jeho ďalšom konaní, keď o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu o nepriznaní náhrady trov konania (doručená 2. júna 2020 a doplnená podaním z 24. júna 2020, pozn.) rozhodol až viac ako jeden rok od jej predloženia, a to uznesením č. k. 26 Er 2368/2006-243 z 30. júla 2021 (právoplatné 21. augusta 2021, pozn.).

22. Navyše, ústavný súd z obsahu predloženého súdneho spisu zistil aj ďalšie obdobia nečinnosti. *Exempli causa*, okresný súd o návrhu sťažovateľky na odklad prebiehajúcej exekúcie (doručený 25. júna 2015, pozn.) a jej návrhu na zastavenie exekúcie (doručený 29. júna 2018, pozn.) rozhodol až uznesením č. k. 26 Er 2368/2006-114 z 18. marca 2019 (bod 5 tohto nálezu, pozn.).

23. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd uzatvára, že v prípade sťažovateľky nepochybne došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

24. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti požiadala, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov. Keďže z obsahu súdneho spisu vyplýva, že namietané exekučné konanie bolo ako celok právoplatne skončené (body 9 a 21 tohto nálezu, pozn.), v okolnostiach danej veci neprichádzalo do úvahy rozhodnutie podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, teda prikázanie súdu, aby vo veci konal. Ústavný súd preto ústavnej sťažnosti v tejto časti nemohol vyhovieť (bod 4 výroku tohto nálezu).

25. Okrem vyslovenia porušenia svojich práv sťažovateľka v sťažnostnom návrhu požiadala, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 13 000 eur. Svoj návrh odôvodnila neprimeranou dobou trvania napadnutého exekučného konania a pretrvávajúcim stavom právnej neistoty (bod 8 tohto nálezu, pozn.).

26. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

27. Vzhľadom na konštatovanú nečinnosť okresného súdu v napadnutom konaní, rozsah porušenia namietaných práv sťažovateľky, ako aj negatívne účinky, ktoré sa s exekučným konaním a exekúciou pre povinnú osobu spájajú (bod 17 tohto nálezu, pozn.), ústavný súd považoval priznanie sumy 4 500 eur za primerané finančné zadosťučinenie (bod 2 výroku tohto nálezu). Vo zvyšku požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia ústavnej sťažnosti nevyhovelo (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

28. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 759,32 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

29. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Priznal náhradu za štyri právne úkony, t. j. prevzatie a prípravu zastupovania, podanie ústavnej sťažnosti (uskutočnené v roku 2020, pozn.), poradu s klientom za každú skončenú hodinu a vyjadrenie sťažovateľky k vyjadreniu okresného súdu (uskutočnené v roku 2021, pozn.). Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2020 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 177,00 eur. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 10,62 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 187,62 eur za jeden úkon uskutočnený v roku 2020, t. j. za dva úkony sumu 375,24 eur. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2021 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky predstavuje sumu 181,17 eur. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 10,87 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 192,04 eur za jeden úkon uskutočnený v roku 2021, t. j. za dva úkony sumu 384,08 eur.

30. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia (bod 3 výroku tohto nálezu) je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 9. marca 2022

Miloš Maďar
predseda senátu